

קיפוד

את חושבת שראית לי מבעד לסבך המילים הצפוף, אולי ברחה לה פיסת בשר רך, חיוור, ביישן, חשוף. אָת נוח שראה אדמה לאחר שהקלו המים, ואני אל הזעם הציני שמוריד בשנית את המבול ומשיב סערה ליושנה. והפעם אָת חיות הבית מטביע, ומשאיר את חיות הבר. מול מבטך - אימהי, רך, סקרן, מתפעל - אתכדר, אתקפד, אתקפל. מבחוך לא תראי לי, מלבד הדברים הרגילים - עור שיער כרס עיניים. ידיים זזות ללא הרף, אצבעות כמו דוקרנים. אל תטעי! כולי בהיכון. כי אין כאן מקום לזְכַר מזון רך - בן שטן, מות הוא יומת במקום, היְאֹרָה יושלך. אני צועק מבפנים, אני בריון! צפוף פה, מחניק, ואין כאן מקום לגבר פגיע, אדם-נמושה, רכיכה-בלי-שריון. אני מבקש לעצום את עיניי, להרפות המתת, להרים דגל לבן, לומר - נכנעתי, את נשאת כאן. וחולם שתרימי אותי אלייך, ובין זרועך לחיקך אנוח, גור מעורסל ולא טרף נצוד. כמו אז, בפעם ההיא שהרמתי קיפוד.

אני לא צריך

אני לא צריך לחלוק איתך בית וחדר ומיטה וחיים כדי שתהיי הטס גלגר*⁵ שלי - מספיקה לי האמת שלנו. אני לא צריך ספר, השקה או ערב קריאה בבית ביאליק אלתרמן או זך - מספיקות לי האוזן והעין שלך. אני לא צריך קהל מעריצים, ביקורות ספרות גומרות הלל בעיתונים או באינטרנט או באחד המקומונים - די לי בך בלבד, בצחוק הנעים ובקול המתפעל שאומר 'וואי, מקסים' (כשיש ממה, רק כשיש ממה!). אני לא צריך לפרסם את שירי ברבים, לא בין זרים אף לא בין מכרים - שלא בטוח שבכלל ירצו לקרוא אותם, בתוכם - די לי בכך שתקבלי אותם אצלך למשמרת עולם.

אני לא צריך שתקראי את כל שירי - ממילא יש כל כך הרבה ולא נספיק לעולם - די לי בשיר הזה האחד, רק הוא מכולם.

תתגאי בי

בערב אצל תומר ושרונה, אנחנו מדברים על המלחמה. תומר בנה כבר איזה מאה/מאתיים קרשים למגן ממ"דים, כמו בעלה של העורכת. אני נוסע אולי חמש מאות קילומטר ביום, הטויוטה זונה של צה"ל והמדינה. אני מספר להם שהיה מפחיד אתמול במוצ"ש במנרה, בין כל העיקולים והפיתולים והבטונאדות, איפה שהיו יריות בבוקר מוקדם יותר מחיזבאללה. שרונה אומרת לי לחשוב על זה שיש לי שני ילדים. אני לא משתכנע. לרבים יש שני ילדים או יותר שחלקם כבר אינם, או חטופים. גם החטופים אינם, לעת זו. ואז היא מדברת על העורכת, ועל הספר שלא אוציא אם אמות. אני לא יודע מאיפה היא הביאה את זה, השרונה. אני אומר לה שסומך על העורכת שתוציא את זה אחריי, אם תמצא לנכון. הם לא יודעים כלום, תומר ושרונה. אני רוצה שהיא תתגאה בי, שתזכור אותי, העורכת שלי, אם משהו יקרה לי. היא יקרה לי, העורכת שלי.